

Ion Ionescu, antrenorul Politehnicii din Timișoara, trăiește momente de mulțumire. El a reușit să promoveze echipa în prima divizie, după ce, timp de câțiva ani, „Poli” lăsase impresia că drumul Golgotei sale va fi mult mai lung. Ion Ionescu n-a fost fotbalist de performanță, dar pasiunea lui pentru fotbal este incontestabilă. Obsedat de studierea tainelor fotbalului, el s-a transferat, după un plan dinainte stabilit, ca antrenor secund la U.T.A., pentru a învăța câte ceva din arta excelentului practician care este Dumitrescu III. Revenirea la Politehnică a coincis cu succesul promovării. În cursul aceluiași an, Ion Ionescu a publicat o lucrare de metodică, în colaborare cu Angelo Niculescu. Pe masa lui de lucru mai figurează un titlu consacrat tot fotbalului. Pentru toate aceste motive, reporterul are speranța că subiectul „Interviului” de astăzi va răspunde curiozității cititorilor.

— Felicitări pentru revenirea Timișoarei în A!

— Mulțumesc. A fost un an de muncă foarte tenace. Planurile mele nu întruieră toate adevăratele. Îmi aduc aminte, înainte de campionatul trecut, în cadrul unei ședințe, am simțit nevoia să fiu foarte tranșant: „Dacă nu promovez în decurs de un an, voi trece automat la muncă cu copiii!”

— Credeți că un transfer la muncă cu copiii este un fel de autosancțiune în fotbal?

— Nu. Dimpotrivă! Copiii — fotbaliști n-au parte, din păcate, de condiții foarte bune. În acest oraș, care a produs echipe de aur, copiii-fotbaliști se dezvoltă cu foarte mare greutate. Există o lipsă de entuziasm, mai ales din partea antrenorilor care au trăit, ca jucători, vremuri de glorie. În cinci ani de zile, aici, în Timișoara, centrul de copii și juniori a dat, pare-mi-se, un singur fotbalist pentru Divizia C. Il cheamă Boici, ca pe medicul care a stîrnit atîta vîlvă.

— Cine lucrează, în principal, cu copiii?

— Mai mulți antrenori. Ițeneanu, Florescu...

— Florescu?

— Nu e Florescu pe care-l cunoaștem, fostul divizionar A. E un alt Florescu. Numele lor nu spun mare lucru. E păcat că vechii fotbaliști, al căror nume se rostosește și astăzi cu venerație, nu simt o atracție pentru munca cu copii, deși ei ar fi adevărații îndrumători ai copiilor, prin experiență, vîrstă și mai ales prin... nume.

— Așadar, promovarea a fost realizată, astfel încît antrenorul Ion Ionescu și-a îndeplinit planul. Ce reprezintă astăzi Politehnică?

— O echipă care a reușit unele jocuri bune. Cred că valoarea de ansamblu a Politehnicii de astăzi este superioară, de pildă, valorii lui C.S.M. Reșița, în momentul promovării. După părerea mea, C.S.M. Reșița a echivalat această valoare în momentul în care i-a dobîndit pe Beldeanu și Georgevici. O dată cu venirea lui Dudu Georgescu, echipa reșițeană a căpătat o culoare în plus față de ceea ce avem noi astăzi. Spun toate acestea pentru a nu evita ideea că o echipă promovată trebuie să se întărească. Nouă ne lipsește un constructor la mijlocul terenului, de tipul Beldeanu, ca să nu zic Radu Nunweiler... Am mai avea nevoie de un apărător și de un vîrf de atac. Politehnică se va baza, însă, în primul rînd pe lotul său, în care excelează — prin seriozitate — Mehedințu, Mayer, Schiopu.

— Cum a fost realizată această promovare?

— Am găsit, la „Poli”, o atmosferă de resemnare și, — lucru mai grav, — o stare de mulțumire cu puțin. Cred că am contribuit cu ceva la mobilizarea echipei. Am muncit mult. Am făcut șase antrenamente pe săptămînă. Am urmărit cu insistență viața extraportivă a fotbaliștilor. Avantajat de faptul că fotbaliștii studenți pot fi înmănunchiați într-un cămin, am pu-

tinărului fotbalist. Abia în aceste condiții se poate vorbi despre realizări de performanță în fotbalul studențesc.

— Aveți o pregătire teoretică solidă. Ați muncit cu succes în calitate de practician la U.T.A. Știu că ați valorificat toate deplasările cu U.T.A., pentru a studia fotbalul în străinătate. Aveți o experiență concretă în anul care s-a scurs. Ați amintit de faptul că fotbaliștii dv. au fost supuși la șase antrenamente pe săptămînă. Ce

păreră aveți, în general, despre antrenamentele din fotbalul nostru?

— Eu nu sint prea entuziasmat de felul în care noi, profesioniștii fotbalului, am reușit să săpăm în adîncime. Dacă nu mă înșel, în coloanele revistei FOTBAL, Ștefan Covaci s-a referit în termeni laudativi la activitatea antrenorilor noștri. Complimentul e frumos. Dați-mi voie, însă, să cred că în multe cazuri se fac prea puține eforturi pentru adîncirea procesului de antrenament. Antrenamentele la Divizia B, de pildă, — a-ceastă a doua grupă de elită a fotbalului nostru — nu au rezolvată nici cota de volum, nici cota de intensitate și, lucrul cel mai important, cota dozajului.

— Credeți că antrenorii din străinătate dețin aceste secrete?

— Nu cred. Antrenorii din străinătate beneficiază de fotbaliști care exercită un autocontrol deosebit, ceea ce permite stabilirea unor cote de volum, intensitate și dozaj într-o formulă de spontaneitate absolut naturală.

— Ce concluzii ați tras de pe urma activității de antrenor?

— O singură concluzie. E nevoie de mai multă muncă în profunzime, pentru deslășirea, cît de cît a secretelor infinite ale fotbalului. Sint hotărît să dublez timpul necesar acestui studiu, paralel cu munca practică. Iată, de pildă, am constatat că la antrenamentul de luni fotbaliștii au o excelentă dispoziție, aproape paradoxală după efortul de duminică. Concluzia simplistă ar impune organizarea unui antrenament simbăta, pentru crearea unei stări de excitație favorabilă duminică. Dar, pînă atunci, e nevoie de alte investigații. Am mai constatat că marți fotbalistul nostru are momentul său cel mai scăzut. Veți spune că fenomenul e aproape firesc, dat fiind că intervine relaxarea „extraportivă”. Trebuie să vă răspund, însă, că această stare de scădere psihofizică se manifestă chiar la fotbaliștii care nu abuzează de ziua lor de odihnă. În aceste situații se ridică tot felul de probleme, a căror rezolvare trebuie căutată cu insistență. Dr. Rădulescu din Cluj a practicat în ultima vreme metoda antrenamente-

lor scurte, duminică dimineață, înainte de meciul oficial. Ideea ar putea să pară abracadabrantă, dar ea merită să fie studiată. Și mai sint atîtea lucruri de studiat în lumea fotbalului nostru, care abia de câțiva ani încoace încearcă să desfășoare o activitate cît de cît organizată, mai ales prin efortul original al unor animatori priviți deseori cu scepticism. În fotbalul nostru s-a creat, din păcate, o falsă dispută între antrenorii înclinați spre studiu, dar cu un palmares practic mai puțin spectaculos, și antrenorii practicieni cu un bagaj teoretic mai sărac. Tendințele sînt, aproape firești. Am impresia, însă, că succesele celor care au făcut o practică din pregătirea lor teoretică nu sint mai mici decît ale celor care preînd că au făcut teorie exclusiv din practică.

— Să revenim puțin la Politehnică. Am impresia că a existat un moment-cheie în acest campionat: momentul derbyului cu F. C. Bihor.

— F.C. Bihor a fost un excelent stimulent pentru echipa noastră. Echipa orădeană ne-a ținut în priză aproape tot campionatul. Dacă nu beneficiam de acest stimulent, veritabil „iepure mecanic”, probabil că am fi slăbit în final, precum cealaltă Politehnică, din Iași. Sper ca fotbaliștii noștri să extragă esențialul din stimulentele de tenacitate pe care ni l-a oferit F.C. Bihor.

— Pe aici, prin Timișoara, a trecut și Tache Macri. Dacă nu mă înșel, ați colaborat un timp.

— Tache Macri a fost un fulger pe cerul foarte obosit al fotbalului timișorean. El a creat un moment de panică ponderată — dacă aș putea să mă exprim astfel. Scurta lui trecere a fost și ea plină de învățăminte. Adevărul e că fotbalul e un nesfîrșit prilej pentru studiu și abnegație.

— Cum vă simțiți ca antrenor principal în Divizia A?

— E tare greu să fii antrenor într-un oraș dominat de amintirea lui Bindea și Dobay...

Ioan CHIRILA

Ion IONESCU ANTRENOR LA „POLI” TIMIȘOARA

„E TARE GREU SĂ FII ANTRENOR ÎNTR-UN ORAȘ DOMINAT DE AMINTIREA LUI BINDEA ȘI DOBAY”

tut să verific pînă și ora lor de culcare... Nu vă speriați! A fost un program absolut necesar pentru acest an hotărîtor. Sper ca, odată cu trecerea timpului, participarea conștientă a fotbalistului student să câștige teren.

— În legătură cu asta, aș avea o întrebare. Se spune, în general, că o echipă studențească poate face față cu mare greutate programului foarte exigent al fotbalului de performanță. Sinteti de acord?

— Nu. Simplul fapt că am reușit să fac șase antrenamente pe săptămînă e un început de probă. În anumite perioade, o echipă studențească poate face chiar două antrenamente pe zi dacă este cazul. Mă veți întreba, desigur, dacă în aceste condiții studentul mai are timpul necesar studiului. Dați-mi voie să vă spun că marea masă a studenților nu depășește cu mult timpul afectat studiului de către fotbaliștii studenți. Totul e ca timpul fotbalistului student să fie bine organizat. Și încă ceva, la fel de important: e anacronic să privești cu scepticism fotbalul studențesc într-o țară și într-o perioadă în care aproape toți fotbaliștii vor să și învețe; după cum e la fel de anacronic — în condițiile vieții noi — să te gîndești la idealul fotbalistului născut exclusiv pentru fotbal. Repet, însă, fotbalul modern necesită o perfectă organizare a vieții

PRIM PLAN KUN II

Frații Kun au fost două mari speranțe ale fotbalului orădean. Dar orașul din care au pornit Bodola, Barátky și atîția alți fotbaliști de clasă n-a izbutit să-i rețină acasă. Așa cum, cu 30 de ani în urmă, Iuliu Bodola părăsea Oradea, pentru a veni la Venus, în Capitală, tot așa frații Kun aveau să-și ia zborul spre alte zări, mai promițătoare. Kun cel mic a ajuns astfel la Arad, împreună cu „fratele” său nedespărțit... Popovici.

Transferul lui Kun la U.T.A. a fost binevenit pentru evoluția fotbalistului orădean. După ce a depășit dificultățile inerente „carantinei”, el a început să joace în echipa lui Dumitrescu III, prinzînd perioada ei de apogeu. În tot acest timp, ochii selecționeerilor s-au îndreptat adesea spre Kun II. Din păcate, tînărul înaintaș de la U.T.A., prea puțin versat în arta reprezentării, a reușit să stîrnească de fiecare dată îndoielele specialiștilor, cu prilejul feluritelor trialuri din Capitală. Cu toate acestea, Kun II a continuat să se impună, mai ales acasă, la Arad, prin finețe, tehnică și aplomb athletic — detenta lui nu e cu nimic mai prejos ca a lui Dumitrache.

Toamna trecută, odată cu regresul echipei de aur a Aradului, Kun II și Popovici au plecat la Oradea, anunțînd că nu vor mai juca la U.T.A. Antrenorul Dumitrescu III nu a părut surprins. Fără să aprobe gestul celor doi orădeni, el a înțeles că U.T.A. îi va reține cu mare greutate, tot așa cum și Crișul n-a putut să se împotrivească dorului de după al celor doi fotbaliști.

Astăzi se aude că talentatul fotbalist Kun II pornește în cucerirea Capitalei. Se spune că tratativele dintre U.T.A. și Dinamo sint

avansate. Arădenii, convinși de faptul că „dragostea cu sila” e lucrul cel mai rău în fotbal, par dispuși să-l cedeze pe înaintașul lor. Iar numeroșii lui suporterți așteaptă momentul în care Kun II va da primul său examen adevărat, alături de fotbaliștii consacrați.

I. CH.